

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **R. L.**, bytem, zast. JUDr. Alenou Malachovou, advokátkou se sídlem Studentská 946/4, 669 02 Znojmo, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 28.5.2014, č.j. MPSV-UM/5240/14/4S-JMK, sp. zn. SZ/742/2014/4S-JMK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28.5.2014, č.j. MPSV-UM/5240/14/4S-JMK, sp. zn. SZ/742/2014/4S-JMK **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna právní zást. žalobce JUDr. Aleny Malachové, advokátky se sídlem Studentská 946/4, 669 02 Znojmo se určuje ve výši 2.600 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí pod č.j. MPSV-UM/5240/14/4S-JMK, sp.zn. SZ/742/2014/4S-JMK ze dne 28. 5. 2014, kdy žalovaný rozhodl tak, že podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 28. 3. 2014 č.j. 29725/2014/ZNO, kterým rozhodl nepřiznat žalobci doplatek na bydlení mění tak, že se doplatek na bydlení nepřiznává podle ust. § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Žalobou se domáhal žalobce zrušení tohoto rozhodnutí, neboť je považuje za nezákonné. Zastává názor, že splňuje veškeré podmínky pro přiznání nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení.

Žalobu žalobce pak doplnila jeho právní zástupkyně takto:

Úřad práce odůvodnil své rozhodnutí tak, že při vyhodnocení nároku na doplatek na bydlení bylo zjištěno, že je na základě nájemní smlouvy pronajímána žalobci část nemovitosti o velikosti 2+1 a podle stavebního úřadu je pro danou nemovitost č.p. uvedena pouze jedna bytová jednotka. V uvedené jednotce nebyla prokázána existence další bytové jednotky. Nájemní smlouva tedy nezakládá nárok na doplatek na bydlení, neboť nebyla uzavřena na samostatnou bytovou jednotku. S tímto právním názorem se žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014 zcela ztotožnil a odvolání žalobce v celém rozsahu zamítl.

Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že nepřiznání doplatku na bydlení v jeho případě je zcela nezákonné rozhodnutí odporující smyslu pomoci občanům v hmotné nouzi. Je zřejmé, že dle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. má nárok na doplatek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu. Žalobce má za to, že bylo řádně prokázáno, že je nájemcem bytu, že má řádně uzavřenou nájemní smlouvu, která je zcela v souladu s příslušnými ustanoveními občanského zákoníku v jeho platném znění. Tuto smlouvu řádně doložil, bylo rovněž doloženo, že na základě této smlouvy je hrazeno z jeho strany nájemné a veškeré platby spojené s užíváním bytových místností.

Znovu zdůrazňuje, že objekt č.p. je celý určen k bydlení, tedy i soubor místností, které má pronajaty. V této souvislosti se odkázal na příslušné ustanovení zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Žalobce má za to, že ze strany příslušných orgánů došlo k záměrnému zaměňování pojmů „místnosti určené k trvalému bydlení“ a „samostatná bytová jednotka“.

Žalobce dále uvádí, že ze strany majitelky objektu č.p. J. L. D. byla dne 10. 7. 2014 podána žádost o rekolaudaci domu, a to právě za účelem zaevidování dvou bytových jednotek, které v objektu reálně existují. Založila také do spisu potvrzení, Stavebního úřadu I. stupně svědčící o skutečnosti, že žádost byla skutečně podána a řízení probíhá pod č.j. STÚ 148/2014-ESH. K žádosti byla ze strany majitelky připojena dokumentace stávajícího stavu objektu vypracovaná Ing. M. K., Firma Ing. N. Kopii tohoto projektu rovněž žalobce k důkazu soudu přikládá.

Žalobce opětovně odkazuje na čl. 30/2 Listiny základních práv a svobod, z něhož vyplývá, že každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutím o nepřiznání doplatku na bydlení je vystaven vážným sociálním problémům, je bezprostředně ohrožen ztrátou bydlení. Navrhoval připojení spisu MPSV č.j. MPSV-UM/6713/14/4S-JMK, ve věci žalobce o nepřiznání příspěvku na bydlení, zejména rozhodnutí MPSV ze dne 30. 6. 2014, jehož obsahem je stávající problematika a je zde poukazováno na judikáty Nejvyššího správního soudu, ve věci příspěvku na bydlení, kdy žalobce má za to, že by bylo možno toto aplikovat i na stávající záležitost.

S ohledem na skutečnosti, které uváděl žalobce, považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, s poukazem na to, že byl zkrácen na svých právech, a navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2014 zruší a vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně rozhodl nepřiznat dle ust. § 33 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, doplatek na bydlení žalobci s odůvodněním, že při vyhodnocení nároku na doplatek na bydlení bylo zjištěno, že na základě nájemní smlouvy je žalobci pronajímána část nemovitosti o velikosti 2+1. Podle potvrzení Stavebního úřadu Hodonice je pro danou nemovitost č.p. 22 uvedena pouze jedna bytová jednotka, v uvedené nemovitosti nebyla prokázána existence další bytové jednotky. Nájemní smlouva nezakládá nárok na doplatek na bydlení, neboť nebyla uzavřena na samostatnou bytovou jednotku, žalobci též nevznikl nárok na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, když uvedl, že odůvodnění, na základě kterého nebyl přiznán doplatek na bydlení, je byrokratické, formální a odporující smyslu pomoci občanům v hmotné nouzi, a tedy nezákonné. Uvedl, že jedinou podmínkou podle § 4 zákona o životním a existenčním minimu je, aby pronajaté místnosti splňovaly požadavek na trvalé bydlení, nikoliv aby byly zkolaudovány jako samostatná bytová jednotka. K bydlení je určena celá nemovitost č.p., k bydlení je tedy určena i ta část nemovitosti pronajatá na základě nájemní smlouvy. Pojem samostatné bytové jednotky není v příslušném ustanovení zákona o životním a existenčním minimu obsažen. Za byt může být v souladu s tímto zákonem označen jakýkoliv soubor místnosti nebo i jedna místnost. Zpochybňoval závěr pracovníků úřadu práce, jak došli k závěru, že právě tou jedinou bytovou jednotkou v nemovitosti č.p. není ta část nemovitosti, na kterou je uzavřena nájemní smlouva a pokud je bytovou jednotkou myšlena celá nemovitost, zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, umožňuje pronajmout i jen část bytu. Podle žalobce je vyjádření stavebního úřadu s ohledem na dotčené zákony o existenčním minimu naprosto irelevantní. V další části pak žalobce shrnuje podstatné body: má uzavřenou řádnou a platnou nájemní smlouvu v souladu se zákonem č. 89/2012, občanský zákoník; celá nemovitost č.p. je určena k bydlení; úředníci úřadu práce ignorují nový občanský zákoník a staví nad něj zákon o životním a existenčním minimu, který problematiku doplatku na bydlení vůbec neřeší; úředníci dotčeného pracoviště záměrně a účelově zaměňují pojmy „místnosti určené k trvalému bydlení“ a „samostatná bytová jednotka“; sociální šetření ze dne 7. 1. 2014 a 21. 3. 2014 prokázalo, že žalobce žije v samostatné části domu a vede samostatnou

domácnost; smyslem zákona o pomoci v hmotné nouzi je řešení situace občanů v těžké životní situaci; žalobce poukazuje na povinnost státu – zajistit minimální standard bydlení osobám ohroženým sociálním vyloučením, cituje povinnosti České republiky zajistit každému jednotlivci přiměřenou životní úroveň, výživu, šatstvo a byt, které vyplývají z mezinárodních úmluv. Z výše uvedených důvodů žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání doplatku na bydlení.

Žalovaný, jak uvedl, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Z podnětu odvolání žalobce byla přezkoumána spisová dokumentace, ze které bylo zjištěno, že dne 28. 2. 2014 přijal Úřad práce žádost o doplatek na bydlení, kterou žalobce podal prostřednictvím datové schránky.

V písemném vyjádření k podání žádosti o doplatek na bydlení uvedl, že tiskopis Informace o bytu má úřad práce k dispozici, neboť jej podával jakou součást k žádosti o doplatek na bydlení ze dne 10. 11. 2013. Další potřebné doklady byly úřadu práce dodány k žádosti o příspěvek na živobytí ze dne 20. 11. 2013. Nově připojil doklady o nákupu tuhých paliv v únoru 2014.

Podle formuláře Informace o bytu žalobce obývá dům s více bytovými jednotkami na základě nájemní smlouvy. Z nájemní smlouvy vyplynulo, že pronajímatelka paní J. D. L., bytem, je výlučným vlastníkem domu č.p., a to včetně vybavení majetkem pronajímatele. Nájemné bylo sjednáno dohodou ve výši 3.000 Kč měsíčně, úhrada za služby spojené s nájmem byla sjednána dohodou v paušální výši 1.000 Kč.

Nárok na doplatek na bydlení podle ust. § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplácený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24).

Žalobce v odvolání poukazuje na skutečnost, že doložil řádnou nájemní smlouvu uzavřenou podle ust. § 2236 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Dle občanského zákoníku lze jako byt označit a v režimu nájemní smlouvy pronajmout jakýkoliv objekt a prostor.

Předmětem úpravy nového občanského zákoníku jsou vzájemná práva a povinnosti osob vytvářející ve svém souhrnu soukromé právo. Občanský zákoník také řeší majetková práva relativní, mezi které náleží závazky, zejména smlouvy, upravuje práva a povinnosti stran. Stranami nájemní smlouvy jsou pronajímatel a nájemce. Definice bytu v občanském zákoníku, na kterou žalobce odkazuje, je uvedena ve zvláštním ustanovení o nájmu bytu a nájmu domu, slouží k účelu uzavření nájmu, resp. nájemní smlouvy, která je tradičním institutem soukromého práva a náleží k nejčastěji frekventovaným právním důvodům užívání cizí věci.

Žalovaný ani úřad práce v napadeném rozhodnutí nezpochybňují platnost ani obsah uzavřené nájemní smlouvy jako výlučného institutu soukromého práva, ani nezasahují do práva žalobce na uzavření nájemní smlouvy, rovněž tak nezasahují do práva na využívání bytové jednotky v nemovitosti č.p.

Žalobce se v odvolání dovolává zejména nového občanského zákoníku jako právní normy, která však upravuje práva občanská. Oblast pomoci v hmotné nouzi upravuje speciální zákon, a to zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se zákonem č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů. Obecné právní předpisy se použijí v případě, pokud tuto oblast speciální zákon či zvláštní předpis přímo neupravují. Podle ust. § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zákon jiný postup.

Podle převažující judikatury i praxe je nájemní smlouvu k bytu možné uzavřít pouze k prostoru, který je na základě zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, příslušným stavebním úřadem účelově určen k bydlení.

Definice bytu je uvedena v ust. § 4 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností, popřípadě jednotlivá místnost, která podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a zákon o pomoci v hmotné nouzi z této definice vychází.

Podle ust. § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů: bytem se rozumí soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen.

Pro úřad práce je nezbytné požadovat stanovisko příslušného katastrálního či stavebního úřadu, na základě jehož vyjádření je možno posoudit, zda je objekt nemovitosti určen k bydlení a zda se v takovém objektu nachází byt.

Ze sdělení, Stavební úřad I. stupně ze dne 9. 1. 2014 a 14. 3. 2014 k počtu bytových jednotek v nemovitosti č.p. vyplynulo, že v dané nemovitosti č.p., na p.č. ..., ve vlastnictví paní L. D. J.,, je uvedena pouze jedna bytová jednotka. Pro daný objekt neexistuje žádná dokumentace ani povolení prokazující existenci další, tj. druhé bytové jednotky. Tuto skutečnost Stavební úřad sdělil žalobci ústně dne 8. 1. 2014.

Vzhledem k výše uvedenému úřad práce rozhodl doplatek na bydlení žalobci nepřiznat, neboť v nemovitosti č.p. je podle sdělení uvedena pouze jedna bytová jednotka. Podle ust. § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi žalobce není vlastník nemovitosti č.p., a ani nájemce bytu dle doložené nájemní smlouvy, neboť podle sdělení je v nemovitosti uvedena pouze jedna bytová jednotka. Ačkoliv je předmětem nájmu byt 2+1 se samostatným vstupem a vlastním sociálním zařízením, je **tento**

byt součástí jedné bytové jednotky v uvedené nemovitosti. Podstatná je však skutečnost, že v nemovitosti, kterou tvoří jedna bytová jednotka, bydlí další osoby včetně vlastníka nemovitosti, paní L. D. J. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi pro účely doplatku na bydlení je okruh společně posuzovaných osob shodný jako u příspěvku na bydlení poskytovaného podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. V žádosti o doplatek na bydlení musí žadatel uvést všechny osoby, které s ním užívají byt. Orgán pomoci v hmotné nouzi pak určuje okruh společně posuzovaných osob, případně stanovuje, zda v odůvodněných případech na žádost žadatele některou osobu z okruhu vyloučí. Žádost o doplatek na bydlení tak v tomto případě může uplatnit vlastník bytu, konkrétně nemovitosti s jednou bytovou jednotkou, paní J. D. L., žalobce by byl jedním z ostatních společně posuzovaných osob.

Žalobce poukázal na výpis z katastru nemovitostí, z něhož je zřejmé, že celá nemovitost je určena k bydlení, logicky tedy i ta část, kterou má žalobce pronajatu na základě platné nájemní smlouvy. Jedinou podmínkou je splnění požadavku na trvalé bydlení, nikoliv tedy kolaudace na samostatnou bytovou jednotku.

Žalovaný nezpochybňuje tvrzení žalobce, že pronajatý byt splňuje požadavky na trvalé bydlení, znova však konstatuje, že tento byt, byť se samostatným vchodem, je součástí jedné bytové jednotky v nemovitosti č.p., která je určena k bydlení a kterou obývá více osob. Podkladem bylo sdělení Stavebního úřadu potvrzující existenci pouze jedné bytové jednotky pro uvedenou nemovitost.

Žalobce v odvolání uvedl pojem místnosti určené k trvalému bydlení s tím, že je účelově zaměřován s pojmem samostatná bytová jednotka. Podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, lze nájemní smlouvu uzavřít také k jednotlivé místnosti. Postup orgánu pomoci v hmotné nouzi stanovuje zákon o pomoci v hmotné nouzi a zákon o životním a existenčním minimu, který ukládá nutnost posouzení, zda objekt, ve kterém se místnost nachází, svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení, rovněž tak určuje okruh společně posuzovaných osob. Pro standardní formu bydlení (nájemní nebo vlastnickou formu bydlení) platí postup – **žádost o doplatek na bydlení lze na jednu bytovou jednotku uplatnit pouze jeden.** Žalobce proto na základě nájemní smlouvy nesplňuje podmínky pro přiznání doplatku na bydlení. Předmětnou nájemní smlouvu není možné akceptovat pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi – doplatku na bydlení, protože se jedná o nájemní smlouvu, která se vztahuje na část jedné bytové jednotky v nemovitosti určené k bydlení, nikoli na celou bytovou jednotku.

Rovněž tak v rámci agend mezi dávkou státní sociální podpory příspěvkem na bydlení a dávkou pomoci v hmotné nouzi doplatkem na bydlení musí vždy dojít ke shodě. Úřad práce v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalobce nemá nárok na příspěvek na bydlení poskytnutý podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. **Z hlediska nároku na příspěvek na bydlení předmětná nájemní smlouva uznána nebyla.**

Žalobce poukazuje na provedené sociální šetření dne 7. 1. 2014 a 21. 3. 2014, kterými bylo prokázáno, že žalobce žije v samostatné části domu o místnostech 2+1 a že jde o samostatnou domácnost.

Ze záznamu sociálního šetření ze dne 7. 1. 2014 vyplynulo, že žalobce žije v samostatné části domu o místnostech 2+1, v další části záznamu je v minimální míře zapsáno vybavení bytu. Dne 21. 3. 2014 provedl úřad práce další, podrobné sociální šetření se zaměřením na sociální a majetkové poměry žalobce a dalších osob, které v nemovitosti bydlí. Sociální šetření zejména prokazuje, že žalobce hospodáří samostatně v oddělené části domu.

Žalobce poukazuje na smysl existence zákona o pomoci v hmotné nouzi, kterým je řešení situace občanů, kteří se ocitli v těžké životní a sociální situaci a předcházení sociálního vyloučení osob a bezdomovectví. Žalobce zmiňuje Evropskou sociální chartu, podle které má každý právo na bydlení, odvolává se na Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, který zakládá právo každého jednotlivce na přiměřenou životní úroveň pro něj a jeho rodinu, zahrnuje v to dostatečnou výživu, šatstvo a byt, a na neustálé zlepšování podmínek.

Předmětem úpravy zákona o pomoci v hmotné nouzi je poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek (uvedeno v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi, prostřednictvím dávek pomoci v hmotné nouzi. Žalobce je příjemcem opakované dávky příspěvku na živobytí, částka životního minima jednotlivce činí podle ust. § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, měsíčně 3.410 Kč. Tento zákon stanoví životní minimum jako minimální hranici peněžních příjmů osoby k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a existenční minimum jako minimální hranici příjmů osoby, která se považuje za nezbytnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb na úrovni umožňující přežití.

Podle ust. § 2 odst. 1 pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. **Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi se celkovými sociálními a majetkovými poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních a majetkových poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké.**

Podle nájemní smlouvy žalobce využívá jiného než vlastního majetku, když na základě nájemní smlouvy užívá k bydlení byt 2+1 v nemovitosti, jejímž vlastníkem je paní J. D. L., která předmětnou nemovitost rovněž užívá k bydlení. Žalobce je příjemcem opakované dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvku na živobytí, který slouží k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb. Touto dávkou jsou žalobce zajištěny státem garantované základní životní podmínky.

Osobou ohroženou sociálním vyloučením je dle výkladu zákona o pomoci v hmotné nouzi osoba, která v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek

finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci. Jde zejména o osoby propuštěné z výkonu zabezpečovací detence, z výkonu vazby nebo z výkonu trestu odnětí svobody, po ukončení léčby chorobných závislostí, propuštěné ze zdravotnického zařízení poskytovatele zdravotních služeb, psychiatrické léčebny nebo léčeného zařízení pro chorobné závislosti, je propuštěna ze školského zařízení pro výkon ústavní či ochranné výchovy nebo z pěstounské péče po dosažení zletilosti, resp. v 19 letech, nebo nemá uspokojivě naplněny životně důležité potřeby vzhledem k tomu, že je osobou bez přístřeší, nebo je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby.

K řešení celkové sociální situace žalobce žalovaný konstatuje, že v souladu s ust. § 64 zákona o pomoci v hmotné nouzi je povinností zaměstnanců orgánů pomoci v hmotné nouzi v souvislosti s poskytováním dávek mimo jiné také informovat každou osobu o možných postupech řešení hmotné nouze a zapojovat ji do řešení její situace a vést ji k vlastní odpovědnosti. Řešení sociální situace osob v hmotné nouzi vyžaduje nejen aktivitu zaměstnanců orgánů pomoci v hmotné nouzi a zaměstnanců obcí, kteří jsou zařazeni do pověřených obecních úřadů a obecních úřadů s rozšířenou působností jako sociální pracovníci, ale vyžaduje rovněž aktivní přístup osoby v hmotné nouzi.

Úřad práce ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvedl ust. § 33 zákona o pomoci v hmotné nouzi, v jehož souladu doplatek na bydlení nepřiznal, přičemž chybně uvedl odst. 3 uvedeného ustanovení, podle kterého činí částka živobytí osoby její existenční minimum v případě, že není poskytován příspěvek na živobytí namísto ust. § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobce je příjemcem opakované dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvku na živobytí. Toto pochybení je důvodem změny napadeného rozhodnutí, nemělo však vliv na správnost rozhodování ve věci samé, neboť žalovaný dospěl věcně ke stejnému závěru jako úřad práce.

Vzhledem k výše uvedenému se žalovaný domnívá, že žaloba není důvodná. Žalobce v žalobě zpochybňuje a vyvrací věci, které nikdo netvrdí, což ostatně vyplývá i z výše uvedeného (platná nájemní smlouva, dům určený k bydlení, apod.).

Zmiňuje i rekolaudaci domu na více bytových jednotek. V červenci roku 2014 si paní L. D. požádala o rekolaudaci předmětné nemovitosti, a to za účelem zaevidování dvou bytových jednotek, které v nemovitosti reálně a průkazně existují. Souhlas se změnou v užívání stavby ze dne 15. 7. 2014, č.j. STÚ/152/2014-ESH, vydaný, stavebním úřadem I. stupně, je ale až z pozdější doby a nikoli z doby před posuzovaným měsícem, tedy měsícem únorem 2014, či datem vydání předmětného rozhodnutí ve věci. Tento doklad byl žalovanému doručen až dne 15. 7. 2014 a to v rámci jiného správního řízení.

Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech a že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně, a proto navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

V této věci krajský soud zjistil, že žádost o doplatek na bydlení žalobce podal u příslušného úřadu práce dne 27. 2. 2014, připojil další doklady a to informace o užívání

bytu, doklady o nákupu tuhých paliv, když pokud jde o dům č.p. bylo provedeno podrobné sociální šetření, jehož obsah je připojen, dne 21. 3. 2014.

Zde uvedeno, že dům, kde žalobce bydlí, je opatřen vchodem na dvůr, poté jsou dva samostatné vchody. Ve vchodu do domu vpravo, bydlí sám pan L., ve vchodu vlevo bydlí paní D. L., paní L. starší a pan R. Pan L. uvedl, že bydlí v nájmu v části domu vpravo. Uvedl, že neví, zda je dům rozdělen na více bytových jednotek. Uvedl, že v bytové části vpravo hospodaří sám. Dále uvedl, že bytová část vpravo má podlahovou plochu 38 m² a tvoří ji koupelna, kuchyň, pokoj č. 1 a pokoj č. 2.

V bytové části vlevo byly čtyři místnosti, v první nikdo nebydlí, nebylo patrné, k čemu slouží. Ve druhé místnosti, kde byly dvě lednice a sporák, sdělila paní D. L., že uvedené spotřebiče slouží výhradně k jejím potřebám, třetí místnost má pronajatou od paní D. L. pan R., ve čtvrté místnosti bydlí paní D. L.

Ve spise se pak nachází sdělení, Stavební úřad I. stupně zasílané Úřadu práce ČR – krajské pobočce v Brně ze dne 12. 3. 2014, v němž uvedeno, že stavební úřad v Hodonicích obdržel 10. 3. 2014 žádost o sdělení, zda nemovitost č.p. obsahuje více bytových jednotek. Stavební úřad k žádosti sděluje, že Sdělení ze dne 20. 1. 2014 zůstává v platnosti a v Registru územní identifikace adres a nemovitostí je pro danou nemovitost, ve vlastnictví paní L. D. J., uvedena pouze jedna bytová jednotka. Zároveň sdělil, že pro daný objekt neexistuje žádná dokumentace ani povolení prokazující existenci další, tj. druhé bytové jednotky a nebyly v této věci podniknuty ze strany vlastníka nemovitosti žádné kroky k legalizaci druhé bytové jednotky.

Z výpisu z katastru nemovitostí, doručené úřadu práce 20. 11. 2013 pak vyplývá, že vlastníkem předmětné nemovitosti, v níž bydlí žalobce, je J. D. L.

Dále je pak ve spise správního orgánu založena nájemní smlouva uzavřená mezi J. D. L. a R. L. dne 23. 10. 2013, z níž vyplývá, že pronajímatel (paní D. L.) přenechává nájemci, tj. nynějšímu žalobci do užívání samostatnou bytovou jednotku o velikosti 2+1, umístěnou v samostatném objektu nemovitosti – domu č.p. Byt sestává z kuchyně, dvou pokojů, sociálního zařízení (koupelna s WC) a předsínky. Byt je vybaven majetkem pronajímatele.

Dále ze smlouvy vyplývá, že nájemné bylo sjednáno dohodou stran ve výši 3.000 Kč měsíčně za veškeré pronajaté prostory a platba za odběr energie a vody byla sjednána dohodou v paušální výši 1.000 Kč.

Tato skutečnost vyplývá i z Informace o užívání bytu.

Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně pod č.j. 29725/2014/ZNO rozhodl na základě žádosti podané 28. 2. 2014 žalobcem, tomuto nepřiznal doplatek na bydlení.

S rozhodnutím úřadu práce žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání a žalovaný pak rozhodl dne 28. 5. 2014 pod č.j. MPSV-UM/5240/14/4S-JMK, tak jak soud již sdělil

v odůvodnění tohoto rozsudku, s tím, že pokud jde o obsah odůvodnění tohoto rozhodnutí, toto plně koresponduje s vyjádřením k žalobě podané žalovaným.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba je důvodná.

Krajský soud v Brně ve stejné věci, doplatku na bydlení žalobce, kdy u něho byly zjištěny naprosto stejné podmínky, jako v nyní projednávané věci, rozhodoval již dvakrát, pouze v jiném časovém období, ale za naprosto stejných podmínek, jako jsou v nyní projednávané věci.

Krajský soud v Brně rozhodoval ve věcech vedených pod sp.zn. 33A 11/2014 a 33A 7/2014, kdy v obou případech rozhodnutí žalovaného zrušil (v jednom případě se jednalo o rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014 a v druhém případě o rozhodnutí žalovaného z 18. 3. 2014).

Soud tedy v obou případech rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení, přičemž obě rozhodnutí jsou pravomocná (soud uvádí, že ani v jednom případě z uvedených dvou nebyla do rozhodnutí podána kasační stížnost).

Z odůvodnění rozhodnutí (citace z rozsudku 33A 11/2014) bylo zjištěno toto:

Oba správní orgány opíraly své rozhodnutí o ust. § 33 zákona č. 111/2006 Sb., když dle správních orgánů bylo zjištěno, že na základě nájemní smlouvy je žalobci pronajímána část nemovitosti o velikosti 2+1, přičemž z potvrzení vyplývá, že v uvedené nemovitosti je pouze jedna bytová jednotka, když existence další bytové jednotky nebyla prokázána.

Podle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o hmotné nouzi, ve znění platném k datu vydání napadeného rozhodnutí, nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl

- a) jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší, než částka živobytí osoby (§ 24), nebo*
- b) příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší, než částka živobytí společně posuzovaných osob (§ 24).*

Podle § 1 odst. 1 zákona o hmotné nouzi tento zákon upravuje poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi, prostřednictvím dávek pomoci v hmotné nouzi. Podle čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod každý, kdo je v hmotné nouzi, má nárok na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek.

Krajský soud v Brně nesouhlasí s tím, že žalobce by nesplňoval podmínky § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Ze skutečností uváděných samotným žalobcem a z předložené nájemní smlouvy z 23. 10. 2013 vyplývá, že vlastnice nemovitosti v paní J. D. L. pronajala žalobci ve svém domě samostatnou bytovou jednotku o velikosti 2+1, umístěnou v samostatném objektu nemovitosti – domu čp. ... pod adresou: (dále jen byt, který dle popisu sestává ze dvou pokojů, kuchyně, sociálního zařízení - koupelna s WC - a předsíň, když byt je vytápěn krbovými kamny). Skutečnosti popsané v nájemní smlouvě pak byly navíc potvrzeny pracovníky úřadu práce, kteří prováděli 7. 1. 2014 v uvedené nemovitosti sociální šetření a zjistili, že žalobce žije v samostatné části domu o místnostech 2+1, domácnost je vytápěna kamny na tuhá paliva, v domácnosti žalobce používá elektrinu a vodu a bylo zjištěno, že v domácnosti žalobce se nachází lednice a pračka.

Přesto, že záznam ze sociálního šetření provedený 7. 1. 2014 pracovníky úřadu práce je velmi stručný, není v rozporu s tím, co v průběhu správního řízení tvrdil sám žalobce, a co vyplývá i z uzavřené nájemní smlouvy.

Soud má tedy za prokázané, že žalobce je nájemcem bytu, který užívá na základě předložené nájemní smlouvy, přičemž je zřejmé, že užívá bytovou jednotku o velikosti 2+1 s příslušenstvím. Soud uvádí, že vzhledem k tomu, že byt užívá na základě nájemní smlouvy, není tedy vlastníkem nemovitosti v a jako takový se rozhodně nezajímal na, zda v uvedeném domě je vedena jedna bytová jednotka nebo vícero bytových jednotek. Z toho co bylo zjištěno, je však nepochybné, že v uvedeném domě žalobce užívá samostatnou bytovou jednotku o velikosti 2+1 za dohodnutou úplatu a společně s ním, jak bylo zjištěno, v uvedeném bytě nikdo nebydlí.

Nebylo tedy prokázáno, že by užíval pouze část bytu, např. jednu obytnou místnost z bytu, je evidentní, že užíval byt, přičemž termín „byt“ není v zákoně o hmotné nouzi uveden, není zde tedy popsáno, co je to byt.

Logicky však, pokud žalobce užívá samostatnou bytovou jednotku v určité části domu, kde je samostatná předsíň, kuchyň, obývací pokoj, ložnice i příslušenství, nemůže to být v obecném povědomí nic jiného, než užívání bytu.

Soud se tedy neztotožnil s názorem úřadu práce ani žalovaného, že žalobce v nemovitosti v neužívá byt, protože se v domě nachází dle sdělení stavebního úřadu pouze jedna bytová jednotka.

Navíc pak žalobce po podání žaloby předložil sdělení, Stavební úřad I. stupně z 15. 7. 2014, v němž je uvedeno, že na základě záměru vlastnice nemovitosti započít se změnou v užívání stavby: Rodinný dům čp. o jedné bytové jednotce v, na další bytovou jednotku, stavební úřad dle § 127 odst. 2 stavebního zákona sdělil, že se změnou v užívání v rozsahu uvedeném v oznámení souhlasí, když zjistil, že v I. nadzemním podlaží objektu jsou vytvořeny dvě bytové jednotky o skladbě 2+KK+1+1 o celkových zastavěných plochách 135,8 m² a 65,95 m² s vlastními vstupy ze dvora a sociálními zázemími.

Soud zde uvádí, že vzal tedy za jednoznačně prokázané, že v době, kdy žalobce podával žádost na doplatek na bydlení, bydlel v rodinném domě čp. a užíval samostatnou bytovou jednotku, tedy byt o rozloze 2+1 s příslušenstvím, samostatně vytápěný, s vlastním vchodem, byt, ve kterém byla zavedena elektřina i voda, což bylo zjištěno i úřadem práce.

Pokud by posouzení věci bylo takové, že žalobce v této době neužíval na základě nájemní smlouvy byt, bylo by dle názoru soudu takového posouzení v rozporu se smyslem zákona o hmotné nouzi i v rozporu s citovaným článkem Listiny základních práv a svobod.

V souladu s tímto názorem soudu je i rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně vydané 11. 8. 2014, kterým byl žalobci přiznán doplatek na bydlení od měsíce května 2014, tedy ještě i za období než byl vydán „Souhlas se změnou v užívání stavby“, který vydal, Stavební úřad I. stupně dne 15. 7. 2014.

Soud proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrací tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Ve věci bude třeba vydat nové rozhodnutí ve věci doplatku na bydlení žalobci, přičemž při vydání nového rozhodnutí správní orgány věc posoudí tak, že v době podání žádosti o doplatek na bydlení žalobce užíval samostatně byt o velikosti 2+1 v rodinném domě čp. 22 v

Krajský soud v Brně, jak již uvedl, posuzoval naprosto stejný případ žalobce pouze za jiné časové období, není však důvodu nic na stanovisku vysloveném v rozsudcích, které soud citoval měnit, neboť situace je, jak soud zdůrazňuje, naprosto skutkově shodná a soud i pokud jde právní posouzení věci se zcela ztotožňuje s tím, co nyní citoval z rozsudku č.j. 33A 11/2014-60.

Krajský soud v Brně tedy i v nyní projednávané věci v souladu s ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrací tomuto orgánu k dalšímu řízení a zavazuje tento orgán, tedy žalovaného k tomu, aby ve věci vydal nové rozhodnutí ve věci doplatku na bydlení žalobci, když při vydání nového rozhodnutí správní orgány věc posoudí tak, že v době podání žádosti o doplatek na bydlení žalobce užívá samostatný byt o velikosti 2+1 v rodinném domě čp.

Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodl tak, že účastníkům náhradu nákladů nepřiznal, neboť úspěšný žalobce náklady řízení nežádal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobci byla usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2014 ustanovena zástupkyně JUDr. Alena Malachová, advokátka, kdy ustanovenému zástupci odměnu za zastupování i hotové výdaje platí stát.

V případě zástupkyně žalobce se jedná o náklady řízení - příprava a převzetí věci a seps doplnku žaloby, tedy dva úkony právní pomoci dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za jeden úkon 1.000 Kč a dále 2x režijní paušál po 300 Kč, tedy celkem 2.600 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně